

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

ע"ח 11702-04-19 מדינת ישראל נ' אייזנשטיין ואח'

תיק ערכאה קמא : צ"א 50396-07-18

בפני כבוד השופט עידו דרויאן-גמליאל

עוררת **מדינת ישראל (מפלג חקירות כללי יאל"כ - להב 433)**
ע"י ב"כ פקד נדב טייכמן, עו"ד

נגד

משיבים
1. **יצחק שלמה אייזנשטיין**
ע"י ב"כ עו"ד טל גבאי
2. **לייב ולדמן**
3. **אוה ולדמן**
4. **ברכת השמש בע"מ**
5. **מנחת יהודה בית שמש בע"מ**
ארבעתם ע"י ב"כ עוה"ד שרון כהנא ושחר מור
6. **יד יקותיאל בע"מ**
ע"י ב"כ עו"ד ירון קוסטליץ
7. **טובר אחזקות בע"מ**
ע"י ב"כ עו"ד יעקב אמסטר

החלטה

מבוא – מהות הדיון ונושאים :

- 1
- 2
- 3 1. לפני ערר על החלטתו של בית משפט השלום בראשון לציון (כב' הש' אבנון) מיום 24.03.19 בתיק
- 4 צ"א 50396-07-18, בה נקבע כי העוררת נושאת באחריות לשמירה ולתיחזוק בטיחותי של אתר
- 5 בניה ברחוב שפת אמת 8 בבית-שמש, שנתפס בידי העוררת ביום 106.05.18.
- 6 2. עניינו של ההליך בבית משפט השלום הוא בתפיסתו של האתר ע"י העוררת מכוח צו שיפוטי,
- 7 במהלכה של חקירה פלילית נגד המשיבים ואחרים, שטרם הגיעה לסיומה.
- 8 3. הסעד המבוקש בערר :
- 9 א. קביעה הצהרתית לפי האחריות לתיקון ליקויי בטיחות באתר היא של המשיבים בלבד ;
- 10 ב. חיוב המשיבים בתיקון הליקויים, לרבות קביעתו של מועד ביצוע ;
- 11 ג. לחילופין – ואם יוכיחו המשיבים את טענתם להיעדרם של מקורות מימון – תסכים
- 12 העוררת לשחרור מימון נדרש מתוך כספים שנתפסו ;

¹ ביום 16.07.19 ניתנה לבקשת העוררת החלטה אחרונה המאריכה את תוקף התפיסה ב-180 יום נוספים ;

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

ע"ח 11702-04-19 מדינת ישראל נ' אייזנשטיין ואח'

תיק ערכאה קמא : צ"א 50396-07-18

- 1 .4. הסוגיה העומדת לבירור, לפי ניסוחו של בית המשפט קמא :
- 2 המדינה תפסה נכס על מנת לאפשר חילוטו בתום ההליך הפלילי. בנכס נתגלו ליקויים שונים,
- 3 בהם כאלו שעלולים לסכן את בטחון הציבור. על מי האחריות לתקן את הליקויים?
- 4 עוד הציג בית המשפט קמא שאלות משנה : האם ראוי לפצל בין חובת תיקון הליקויים (אחריות
- 5 תפעולית) לבין האחריות המהותית, ומהם ההליכים המשפטיים אותם יש לנקוט.
- 6 .5. עתה לפני טענות הצדדים בדיון שהתקיים ביום 03.06.19 וכתבי הטענות, שהאחרון שבהם
- 7 התקבל ביום 02.08.19.

8

9

חשדות והליכים :

10

11

החשדות נגד המשיבים :

- 12 .6. העוררת חוקרת מזה זמן רב פרשה רחבת היקף, שביום 06.05.18 הפכה לגלויה, שעיקרה חשדות
- 13 למעשי שוחד ושחיתות בוועדה המקומית לתכנון ובנייה בבית שמש, כשהמעורבים הם יזמים
- 14 ועובדי ציבור החשודים בביצוע עבירות של שוחד, קבלת דבר במרמה בנסיבות מחמירות, מרמה
- 15 והפרת אמונים, הלבנת הון, עבירות תכנון ובניה ועבירות מס.
- 16 .7. מרכזה של פרשה זו מצוי באתר הבניה הנ"ל : באתר, שיועד תכנונית לבניית מוסד תורני, קם
- 17 ונבנה מרכז מסחרי בן שלוש קומות שמכסה את המגרש ומגיע למדרכה ("קו מגרש") ומעליו
- 18 שלושה מגדלי מגורים בני חמש קומות כל אחד, וכל-זאת תוך שימוש חורג ובניגוד למותר לפי
- 19 התב"ע הרלוונטית. לטענת העוררת, פרויקט זה נבנה על-ידי החשודים תוך ביצוע עבירות
- 20 כמפורט לעיל ואף ברשלנות פושעת – ללא גידור בגדר בטיחות וכאשר אין כל הפרדה, ולו של
- 21 טווח, מקירות המבנה למדרכה בה משתמש הציבור.

22

זהות המשיבים :

- 23 (1) עו"ד יצחק שלמה אייזנשטיין פעל כעורך-דין בעסקאות בנכס ובהיבטים משפטיים נוספים
- 24 הקשורים בו ;
- 25 (2) מר לייב ולדמן הוא נציגו של האדמו"ר מסאטמר ורכש עבורו את המגרש לצורך הקמת
- 26 הפרויקט ;
- 27 (3) גבי אווה ולדמן היא רעייתו של המשיב 2 ;
- 28 (4) חברת ברכת השמש בע"מ נשלטת על-ידי המשיב 2, שמחזיק במניותיה בנאמנות מטעם
- 29 תאגידים אחרים. החברה מחזיקה את הזכויות בקרקע (אותן קיבלה במרמה, לפי החשד)
- 30 והיא יזמית הפרויקט ;
- 31 (5) חברת מנחת יהודה בית שמש בע"מ הוקמה על-ידי המשיב 2 ומניותיה בבעלות המשיבה 3 ;
- 32 (6) חברת טובר אחזקות בע"מ רכשה זכויות בשתיים מהקומות המסחריות במבנה ;

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

ע"ח 11702-04-19 מדינת ישראל נ' אייזנשטיין ואח'

תיק ערכאה קמא : צ"א 50396-07-18

7) חברת יד יקותיאל בע"מ רכשה זכויות בקומה מסחרית אחת במבנה ;

השתלשלות ההליך נשוא הערר :

9. ביום 06.05.18, עת הפכה החקירה לגלויה, נתפס המבנה על-דרך רישום צו תפיסה במרשם המקרקעין [להלן – הצו הראשוני ; תיק צ"א 11197-05-18]. עילות הצו, שהוצא על-ידי שופט, נבעו משני מקורות :

א. סעיפים 32, 34 ו-43 לפקודת סדר הדין הפלילי (מעצר וחיפוש) [נ"ח], תשכ"ט-1969, בהיות המבנה אמצעי לעבירה עתה ובעתיד, שכר עבירה ואף ראייה במשפט עתידי ;

ב. סעיפים 21(א) ו-26 לחוק איסור הלבנת הון, תש"ס-2000, לעניין תפיסת רכוש שניתן לחלטו "חילוט בשווי" ;

10. ביום 14.05.18 הוציא מנהל היחידה הארצית לאכיפת דיני התכנון והבניה צו מנהלי להפסקת העבודות באתר, לפי סעיף 216(א) לחוק התכנון והבניה, תשכ"ה-1965, בגין חריגה בהיקף של למעלה מ-700 מ"ר מהמותר בהיתר הבניה, ובגין מתן היתר בניה בניגוד לתכנית.

11. ביום 30.05.18 הוגשה לבית המשפט לעניינים מקומיים בירושלים בקשה לביטול הצו, ע"י המשיבים 1, 2, 4 ו-6, יחד עם עמותה נוספת.

ביום 18.07.18 צמצם בית המשפט את הצו המנהלי והוציא מתחולתו את הקומות המסחריות במבנה [בב"נ 66455-05-18].²

12. ביום 22.07.18, בתגובה להחלטה הנ"ל, הזדרזה העוררת ופנתה לבית המשפט קמא ב"בקשה דחופה להרחבת צו המצאת מסמכים ותפיסת חפצים מס' 11197-05-18 – היא הבקשה בה נפתח ההליך נשוא הערר דנן [צ"א 50396-07-18]. בקשת העוררת הסתמכה על סעיף 34 לפסד"פ בלבד, ולא התייחסה עוד לחוק איסור הלבנת הון.

13. ביום 04.11.18, לאחר דיון, הורחב צו התפיסה הראשוני כבקשת העוררת ועל איסור הדיספוזיציה נוספו איסורים לכניסה למבנה, להמשך עבודות באתר ולהיקשרות בחוזים עתידיים הנוגעים לנכס [להלן – הצו המורחב].

המשיבים 1 – 5 ביקשו לעכב את ביצוע ההחלטה כדי להיערך להסדרת פינוי המבנה ובין היתר ביצוע עבודות דחופות כגון קיבוע החיפוי, כדי למנוע יצירתו של סיכון בטיחותי, וכך הורה בית המשפט. ביצוע ההחלטה נדחה שוב, לבקשת משיבים אלו, לשם אותן מטרות.

² להשלמת התמונה : המדינה ערערה על החלטתו של בית המשפט לעניינים מקומיים והעניין הושב בהסכמה לבית משפט זה. ביום 08.11.18 הסתיים הליך זה בהחלטה זהה. המדינה ערערה שוב וביום 22.05.19 ניתן בבית המשפט המחוזי בירושלים פסק-דין : הערעור נדחה ובין היתר נאמר כי עניינו של צו התפיסה שניתן והורחב במסגרת החקירה הפלילית, נדון בהליך הפלילי והעוררת תוכל להמשיך ולפעול במסגרתו [עפ"א 63761-11-18].

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

ע"ח 11702-04-19 מדינת ישראל נ' אייזנשטיין ואח'

תיק ערכאה קמא : צ"א 50396-07-18

14. ביום 27.12.18 נדחו עררי המשיבות 6 ו-7 על הרחבת הצו ובוטל עיכוב הביצוע [ע"ח 42911-11-18 ו-18-12-4943, מפי חברי כב' הש' טרסי].
15. ביום 31.01.19 דחה בית המשפט העליון מפי כב' הש' פוגלמן בקשות לערור על ההחלטה הנ"ל, וקבע כי המסלול הפלילי (בהליך נשוא הערר דנן) והמסלול המנהלי (בהליך הירושלמי) הם מסלולים נפרדים שאינם מתנגשים זה בזה, וההכרעות במסלול המנהלי אינן שוללות הפעלת סמכויות בהליך הפלילי [בש"פ 383/19 ו-644/19-19 **טובר אחזקות בע"מ נ' מ.י.** (2019)].
16. ביום 22.01.19 הוציא מנהל הבטיחות והבריאות התעסוקתית דו"ח ובו נמנו ליקויי בטיחות וניתנו הוראות למינוי מנהל עבודה ועוד. זאת, בנוסף לצו מנהלי שהוציא ביום 07.11.19 ושאסר כל עבודה באתר מסיבות בטיחותיות.
17. ביום 03.02.19, בעקבות דו"ח המנהל, הגישה העוררת "בקשה למתן הוראות למשיבים" ובה ביקשה לחייב את המשיבים לפעול לפי הוראות הדו"ח. בהחלטה מיום 04.02.19 מצא בית המשפט קמא כי "אין זה ההליך המתאים למתן הוראות בדבר ליקויי בניה" אך עם-זאת התיר לבצע באתר עבודות לתיקון הליקויים, בחריג לאיסור העבודות מיום 04.11.18.
18. במענה לבקשה הודיעה המשיבה 4 "ברכת השמש" כי תסכים לתקן את הטעון תיקון ובלבד שישוחרר לצורך זה סכום של 508,000 ₪ מחשבון שנתפס (הוקפא), באין לה כסף למימון התיקון. העוררת מצידה הודיעה כי היא רואה במשיבים את האחראים לבטיחות באתר, ועליהם לממן את תיקון הליקויים ממקורותיהם.
19. ביום 24.03.19, לאחר שמיעת טענות הצדדים בדיון ביום 14.03.19, ניתנה ההחלטה נשוא ערר זה.

עיקרי ההחלטה נשוא הערר :

20. השופט קמא הנכבד הזכיר כי מסגרת הדיון נקבעה לפי הוראות הפסד"פ וחוק איסור הלבנת הון, כל-כולה במישור הפלילי, ואין עניינה כלל בשאלות של בעלות או של זכויות אחרות מכוח הדין האזרחי. הדיון ממוקד בסעדים זמניים שמטרתם אפשר חילוטו של רכוש, אם יגיעו הדברים לידי כך.
21. העוררת תפסה את המבנה, ומכאן שהיא אחראית לשמור על ערכו: כלל זה נקבע ואושש בפסיקה ודומה שאין עוררין על-כך.
22. אך יתרה מזו: לפי צווי התפיסה, הראשוני והמורחב, עבר המבנה לחזקתה של העוררת, ומכאן צמחה חובתה הנוספת, מעבר לשמירת ערך, והיא – למנוע כל סכנה לציבור שעלולה להיגרם כתוצאה ממצב המבנה בו מחזיקה העוררת. במילים אחרות, העוררת באה בנעליו של בעלי המבנה (ו/או בעלי זכויות אחרות בו), מרגע תפיסתו ועד לפקיעתה.

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

ע"ח 11702-04-19 מדינת ישראל נ' אייזנשטיין ואח'

תיק ערכאה קמא : צ"א 50396-07-18

23. חובה זו היא חבות תפעולית, הצומחת כאמור מהחזקה, בשונה מאחריות מהותית שמקום
בירורה הוא בתביעה אזרחית שבתום החזקת הנכס מכוח הדין הפלילי, אם לא לפי הוראת
חילוט (כך למשל תוכל העוררת לתבוע שיפוי מהמשיבים או מחלקם בגין הוצאותיה על שמירת
הנכס ותחזוקתו, לרבות ביצוע התיקונים).

דיון ומסקנות :

24. להלן ייפרש הדיון בכל טענה מטענות העוררת, ובדחייתן אחת לאחת. אבהיר, שלא נדונו טענות
נוספות אפשריות מעבר לאלו שהעלו הצדדים.

מהות הצו – צו תפיסה או צו מניעה ?

25. העוררת טוענת, כי הצו המורחב שהוצא ביום 04.11.18, "אינו 'צו תפיסה' במובנו הרגיל, אלא
צו בעל אופי מניעתי" שמטרתו הקפאת מצב: הצו לא העניק לעוררת כל זכות כנכס וגם לא
הקנה לה חזקה בו, והצו הוא למעשה צו מניעה שרק אוסר על כניסה לנכס ועשיית פעולות בו.
לכן, לא הופקעו חובות המשיבים ואחריותם לנכס;
26. המשיבים מוצאים כי לא נפל כל פגם בהחלטה נשוא הערר ובקביעת חובתה של העוררת,
מזכירים את עמדת העוררת בעבר לעניין מהות הצו, ומדגישים כי החזקה בנכס, על האחריות
הנלווית לה, מצויה בידי העוררת.

27. קשה לקבל את עמדת העוררת, לעניין מהותו של הצו ולמשמעותה של חזקה (possession):

א. העוררת עצמה ראתה בצו המורחב צו תפיסה לכל דבר:
הבקשות לצו הראשוני ולצו המורחב נקטו בלשון זו, כשבבקשה להרחבת הצו אף צוין
במפורש כי "הקפאת המצב בנוגע לרישום הזכויות בלבד איננה מספיקה";
גם נציגיה טענו כך: בטיעונו בדיון ביום 28.10.18, בהם ביקש לשכנע את בית המשפט
להרחיב את הצו הראשוני, אמר הפרקליט המלווה את החקירה שמדובר ב"צו תפיסה
פסד"פי... ראוי להתייחס למבנה הזה על המגרש [כ]אילו יכולנו לעטוף אותו כמו
שעוטפים מכולה שיש בה דברים אסורים... כמו מוצג פלילי אחר בעבירות דומות";
ניסיונות מאוחרים לחזור ממשמעותם של דברים אלו נדונו לכישלון, לנוכח בהירותם
ואף הנמקתם;

ב. הצו המורחב נקרא "צו תפיסה", והוא אכן שלל מהמשיבים את החזקה בנכס, כעניין
עובדתי – גרש אותם למעשה, והעניק לעוררת את היכולת הבלעדית להיכנס לנכס
(באמצעות נציגיה), לאסור ולהתיר ביצוע עבודות, לאסור ולהתיר כניסתם של אחרים,
והכל כראות עיניה. לשון אחרת: לעוררת נמסרה השליטה האפקטיבית בנכס, וזה
משמעה של חזקה. החזקה כשלעצמה גוררת חבויות;

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

ע"ח 11702-04-19 מדינת ישראל נ' אייזנשטיין ואח'

תיק ערכאה קמא : צ"א 50396-07-18

- 1 ג. רק בשלב מאוחר מאוד, בהשלמת טיעונים בכתב שהגישה ביום 02.07.19, הודתה-
2 למעשה העוררת כי אפשר והציגה עמדות מוטעות שאינן תואמות את כוונתה, וביקשה
3 לתקן את הצו ולצמצמו לאיסור דיספוזיציה ולאיסור המשך בנייה – וזאת לאחר
4 מאבק להרחבת הצו שנערך בשלוש ערכאות(!)³. כך מבקשת העוררת לפטור עצמה
5 מעולה של חזקה ומהאחריות הכרוכה בה. המשיבים 1-5 מתנגדים לכך, והצדק עמם :
6 ערר איננו המסגרת למתן צו או לתיקונו, כשאין כל עילה להתערב בהחלטתו של בית
7 המשפט קמא ;
- 8 ד. זה מכבר נקבע כי לעניין שמירת ערכו של נכס שנתפס, חייבת המדינה בנקיטת פעולות
9 נחוצות, כדין "שומרת" של הנכס. סמכותו של בית המשפט, בדונו בגורלו של נכס תפוס
10 לפי סעיף 34 לחסד"פ, היא רחבה ביותר, כשלנגד עיניו חובת המדינה לשמור על ערכו
11 של הנכס "בכל דרך ובכל מצב", גם אם בעל הנכס אינו משתף פעולה [רע"פ 7600/08
12 **אברם נ' מ.י.** (2009), סעיף 16];
- 13 ה. קשה ליישב הגיונית את חובת המדינה לשמור על הנכס וערכו מפגיעה, עם העדר-חובה
14 לשמור מפני הנכס : כיצד ניתן לנתק את הסיכונים לנכס מהסיכונים מהנכס?
15 האם מניעת הפיכתו של נכס, שבחזקת המדינה או במשמורתה, ל"חפץ מסוכן" הגורר
16 חשיפה פוטנציאלית לתביעות נזיקין ואחרות, אינה כלולה בחובת המדינה לשמירת
17 ערכו?
- 18 ו. ועוד : עתירת העוררת מכוונת לפיצול חבויות – שמירה על הנכס תיעשה ע"י העוררת
19 ושמירה מפני הנכס תיעשה ע"י המשיבים. פיצול שכזה אינו ישים ולא יביא אלא לריבוי
20 מחלוקות והליכים ;
- 21 ז. וגם זאת : יש להתחשב גם בזהות הגורם היעיל, זה המעוניין ויכול לשמור את הנכס
22 ולתחזקו, משמע העוררת ;
- 23 ח. את חששה של העוררת, שמא החלטת בית המשפט תוביל למתן "ביטוח" לכל עברייני
24 שרכושו נתפס כסעד זמני, ניתן להפיג במגוון האמצעים שיהיו ביד העוררת בתום
25 ההליכים ; וחששה מפני "אפקט מצנן" לגופי האכיפה – ובכן, קרובה העוררת אצל
26 עצמה ותוכל לבדוק את חום-ליבן של יחידותיה ;
- 27 28. טענה מרכזית זו תידחה אפוא.
- 28

³ לצורך העניין לא אתעכב על ניסוחה של עמדה מעורפלת-במכוון זו, הגם שהטענה שרק עתה הצליחה העוררת "לשקול את משמעותה והשלכותיה האפשריות של החלטת בית המשפט הנכבד קמא" מפתיעה ; ועוד הפתעה מצויה בסתירה הבוטה שבין עמדת העוררת כאן לבין בקשתה להאריך את תוקף הצו המורחב, ללא כל סייג, שנדונה ביום 20.06.19 ונענתה בהחלטת בית המשפט קמא מיום 16.07.19. אם לא למותר לציין, העוררת לא עדכנה את בית המשפט קמא בדבר עמדתה החדשה, טרם החלטתו ;

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

ע"ח 11702-04-19 מדינת ישראל נ' אייזנשטיין ואח'

תיק ערכאה קמא : צ"א 50396-07-18

האם הודו המשיבים באחריותם לתיקון הליקויים?

29. העוררת טוענת, כי המשיבים הודו-למעשה באחריותם לתיקון הליקויים, כשביקשו עיכוב ביצוע לשם תיקון הליקויים. עיון בדברי ב"כ המשיבים במלואם אינו תומך בטענה זו, שנפקותה לא נומקה כדבעי בהודעת הערר (אולי כיוונה העוררת להשתק (estoppel), אך לא פירשה).

30. עוד טוענת העוררת לחיוב המשיבים מכוח תקנה 6 לתקנות הבטיחות בעבודה (עבודות בניה), תשמ"ח-1988, אך טענה זו שנטענה בלשון רפה גם בערכאה קמא (ואפנה לפרוט' הדיון מיום 14.03.19, ע' 7 ש' 14-16 וע' 9), אינה מובילה לכל פתרון:

ראשית, עניינה של תקנה זו ביחסים שבין מזמין לקבלנים ובחלוקת האחריות ביניהם; שנית, לא ברור כיצד טוענת העוררת כי כל המשיבים אחראים כדין "מבצע בניה" מכוח תקנה זו, מבלי שטרחה להניח יסוד עובדתי כלשהו לזיהויים של "מזמין" ושל "מבצע" ותוך התעלמות מתקנה 5 לתקנות הנ"ל לעניין מינויו של מנהל עבודה;

שלישית, ההפניה לתקנות אלו אינה נותנת מענה לשאלת היסוד – מה גורלו של נכס שעבר לחזקתו של גורם אחר, שאיננו "מזמין";

31. שתי טענות אלו, שחוברו יחדיו בהודעת הערר ושכל המחבר ביניהן הוא קלישותן, תידחנה.

32. לנוכח מסקנתי זו אין צורך לדון בשאלה עובדתית ופרקטית עליה דילגה העוררת באופן מפתיע: מהיכן אנו למדים שמדובר בליקויים חמורים, שפשו במבנה כולו, ושתיקונם מצריך משאבים משמעותיים?

א. הדו"ח השני והאחרון של המנהל אינו מצביע על-כך בקריאת הדיוט, והעוררת לא הציעה בערכאה קמא מנגנון בדיקה והכרעה אחר;

ב. רק במהלך הדיון בערר נודע כי ביד העוררת מסמך מחודש אפריל 2019, שכתב לבקשתה מהנדס, ובו הערכת שווי עבודות לפי דו"ח ליקויים ואף תיאור ליקויים ומפגעים שונים שאינם מופיעים בדו"חות המנהל. מסמך זה שהגישה העוררת כצרופה להשלמת טיעוניה ביום 02.07.19, אינו ערוך כחוות-דעת מומחה ולא הוגש בהסכמה, ולא ניתן לתת לו כל משקל;

ג. אולי בא מחדל זה לעולם, על-מנת להדגים עד-כמה יכול להסתבך הליך שנועד להיות מהיר ויעיל, בהבאת ראיות ובעדויות מומחים;

חוסר יכולת כלכלית של המשיבים:

33. העוררת טוענת, כי המשיבים לא ביססו כלל טענתם לפיה אין ברשותם מקורות מימון לתיקונים. בנוסף, טענת חסרון כיס אינה פוטרת מאחריות. לנוכח מסקנתי הצפויה, אין נפקות לטענה זו.

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

ע"ח 11702-04-19 מדינת ישראל נ' אייזנשטיין ואח'

תיק ערכאה קמא : צ"א 50396-07-18

- 1 ליקויי הבטיחות אינם תוצר של הצו שחייב את הפסקת העבודות ואסר על כניסה לאתר :
2 34. לשיטת העוררת, המבנה כולו יסודו בעבירה ומכל מקום, הסיכונים (רובם ככולם) נוצרו עוד
3 קודם לצו, כגון בניית המבנה בצמוד למדרכה.
4 35. טענה זו אינה ברורה :
5 ראשית, נקודת המוצא היא שבנייתו של המבנה נעשתה שלא כחוק ושיש יסוד לחשדות נגד
6 המשיבים, כפי שנקבע זה מכבר. אם יש צורך לומר, העוררת אינה חשודה ביצירת מפגעים
7 וליקויי בנייה ;
8 שנית, אין עסקינן בגורמי הליקויים בעבר, אלא בחובה לטפל בהם עתה, כדי למנוע נזק
9 פוטנציאלי לציבור, וכמובן בזיהוי הגורם שנטל זה ייפול על כתפיו ;
10 שלישית, ניסיון לזהות את גילו ומקורו של כל ליקוי, יוביל את ההליך למחוזות זרים של הבאת
11 ראיות ועדויות מומחים – עניין זר לחלוטין למהות ההליך ולמטרותיו ;
12 36. לנוכח כל אלה, תידחה גם טענה זו.
13

סוף דבר :

- 14
15
16 37. כל שהובא לעיל, להוסיף על דברי בית המשפט קמא בא ולא להגבילם או להחליפם.
17 38. לא מצאתי פגם במסקנותיו של בית המשפט קמא, והערר נדחה.
18
19 עותקי ההחלטה יישלחו לב"כ הצדדים.
20
21 ניתנה היום, כ"ד אב תשע"ט, 25 אוגוסט 2019, בהעדר הצדדים.
22

עידו דרויאן-גמליאל, שופט

23
24